

преметне, сниши се, за мигъ единъ се вий,
а ето я че пакъ на възбогъ се протегне,
каточе небеса да иска да досегне — —
това сж люлките, където се рождъ
деца, като пчели, когато имъ медътъ
привечерь пчеловодъ изъ кошари събира.

А купъ до купъ, далечъ нататкъ по баира,
кат' по нивя кръстци, сборяните седжтъ,
до сложени предъ тяхъ трапези, и пишжтъ
тамъ гайди, тамъ зурли. Ей по-отвѣдъ, унесенъ
младъ песнопоецъ е подхваналъ тиха песенъ
и таткъ на далечъ се крѣшния му гласъ
извива. Въ песенъта заслушани, въ захласъ
единъ е на рѣка подпрялъ чело грижливо,
другъ подловилъ мустакъ съ два прѣста го увива,
а трети сепнатъ гледъ ту нейде отведе,
ту шепотомъ се къмъ съседи приведе —
а вий се песенъта изтихомъ подловена,
и думи, екъ на скърбъ въ душата спотаена,
ту сякашъ спрепнати отъ нешто зачестжтъ,
замаятатъ се, ту пакъ за мигъ се преждтъ
непачана, дали не нешто да скриятъ? —

се отново пакъ подхванати извиятъ,
като вечеренъ шумъ, кога ветрець повей:
„Юнашка майко, за юнака не жалей —
надъ него гриженъ бди побашимъ старъ, Балкана,
орелъ съ крилата си му сени люта рана,
и жива вода съ клѣвъ донесълъ изъ усой
той съ нея устните хлади на брата свой . . .“
О дивна песенъ, ти кому ли си незнайна!
А все те слуцатъ пакъ юнаците съ потайна
настрада и тъга: окриляшъ ти съ мечти
тямъ гордото сърце, и туй сърце лети
къмъ бъдащите дни изпълнено съ надежди,
безъ и да ще да знай за тъмните примекди,
шо го, невидими, по дѣло следжтъ . . .

Унедѣстѣтико